

BERICHTEN

GERALD BREI

Boekbespreking:

"VIRUS-WAAN"

*van Torsten Engelbrecht en Claus
Köhnlein*

<<VIRUS-WAAN>> VAN TORSTEN ENGELBRECHT EN CLAUS KÖHNLEIN

Boekbespreking door Gerald Brei, Zürich

*Verschenen in het maandblad 'Der Europäer', Symptomatisches aus Politik, Kultur und Wirtschaft. Jg. 24/
Nr. 8 juni 2020*

De journalist Torsten Engelbrecht en de Kielse internist Claus Köhnlein hebben al 15 jaar geleden het boek *Virus-Wahn* uitgegeven, dat nu anno 2020 actueler is dan ooit.¹⁾ In het voorwoord schrijft Etienne de Harven, emeritus professor voor pathologie aan de universiteit van Toronto:

«Wij beleven namelijk helemaal geen epidemieën van virussen – maar we beleven epidemieën van angst zaaien. En beide – de media en de farmaceutische industrie – zijn er vooral verantwoordelijk voor, dat deze angsten aangewakkerd worden, waardoor men steeds weer verzekert kan zijn van bijzonder grote financiële winsten. Wetenschappelijke hypothesen, die aan dit virus onderzoek ten grondslag liggen, stoelen praktisch niet op feiten, die door controlestudies uitgezocht en uiteindelijk bewezen zijn. Veel meer is het zo, dat de opgestelde hypothesen eenvoudigweg door een consensus - dus een overeenkomst van de machtige acteurs in dit wetenschappelijk miljardenspel – wordt bevestigd. Deze consensus wordt dan zo snel mogelijk tot een dogma gemaakt, dat door de media op een quasireligieuze manier steeds en steeds weer naar voren wordt gebracht en tenslotte wordt vereeuwigd. »

Dr. Joachim Mutter, medisch vak-arts voor hygiëne en omgeving houdt virus-waan voor één van de belangrijkste inzichtelijke boeken van onze tijd, dat een verandering van 150 jaar geldende dogma's en vergissingen zal inleiden. Het boek laat op een gemakkelijk te begrijpen wijze zien en toont met wetenschappelijke feiten aan dat het meeste wat in de media als een verschrikkelijk iets en als epidemie wordt voorgesteld (aids, vogelgriep, BSE, hepatitis C) helemaal niet existeert of onschuldig is. Door de bangmakerij en door de aanwezige giftige stoffen in vaccins zouden in tegendeel zelfs in de laatste tijd vele ziekten ontstaan of verergerd zijn (bv. allergieën, kanker, autisme, auto-immuun ziekten en ziekten van het zenuwstelsel).

De door Dr. Mutter voorspelde revolutionaire verandering van oude vergissingen heeft tot dusver helaas nog niet plaats gevonden, zoals de wereldwijde, succesvol opgehitste hysterie rond Covid-19 laat zien. Om zo belangrijker zou een zo groot mogelijk verbreiding van de in *Virus-waan* geschilderde kennis moeten zijn. Hierna zijn enkele wezenlijke aspecten als voorbeeld eruit genomen, terwijl aan enkele karakteristieke uitspraken van het boek wordt gerefereerd.

1) Torsten Engelbrecht/Claus Köhnlein: *Virus-Wahn*. Varkensgriep, vogelgriep, Sars, hepatitis C, aids, polio. Hoe de medische industrie voortdurend epidemieën uitvindt en op kosten van de belastingbetaler miljarden winsten opstrijkt. 5de uitgebreidere druk, Lahnstein 2009 (7de druk 2020 zojuist verschenen). In het Engels: *Virusmania*, Trafford Publishing september 2007.

Microben als eendimensionale theorie

In het midden van de 19de eeuw vond er een ingrijpende verandering plaats in de medische wereld plaats wat betreft de manier van denken, een ommezwaaai van een complexe, holistische benadering met betrekking tot hoe ziekten ontstaan, naar een oorzakelijke en eendimensionale denkwijze. Onder druk van de vooruitgang in de natuurwetenschappen werd de voorstelling van het specifieke – dat heel speciale chemische of natuurkundige fenomenen heel bepaalde oorzaken hebben – eenvoudigweg op de medische wetenschap overgedragen. Het gevolg daarvan was, dat de moderne mens in zijn «verlichtheid» vast erin gelooft, dat heel bepaald (specifiek) lijden door heel speciale factoren wordt veroorzaakt en daardoor met heel bepaalde geneesmiddelen succesvol kan worden bestreden. Dit nieuwe denkmodel werd doorslaggevend gevormd door de microbiologie, dat vanaf het einde van de 19de eeuw in zwang kwam en heel bepaalde (specifieke) micro-organismen (bacteriën, schimmels, en later de virussen) als oorzaak voor heel bepaalde ziekten verklaarde, onder hen ook massaal voorkomende aandoeningen zoals cholera of tuberculose. De grondleggers van deze zogenaamde microbentheorie, de onderzoekers Louis Pasteur (1822-1895) en Robert Koch (1843-1910), stegen op de Olympus van de medische wetenschap nog tijdens hun leven hoog op.

Zo werd met de microbentheorie de grondsteen gelegd voor de basisformule van de moderne biomedische wetenschap en haar zoektocht naar wonderpillen: een ziekte, een oorzaak, een geneesmiddel. Toch hoe fascinerend eenvoudig deze eendimensionale voorstelling ook is, zo weinig heeft ze van doen met het complexe gebeuren in het menselijk lichaam. Veruit het grootste gedeelte van de ziekten hebben namelijk meer als één oorzaak, waardoor het zoeken naar een wonderpil in de meeste gevallen een hopeloze zaak zal blijven. Bovendien zal men zich moeten realiseren dat bacteriën, schimmels en virussen overal tegenwoordig zijn (in de lucht, in ons voedsel, op onze slijmvliezen) - en toch zijn wij niet permanent ziek. Ook wordt niet iedereen ziek, wanneer er een, als besmettelijk bekendstaande, ziekte «uitbreekt» - een duidelijk bewijs, dat microben, hoe ziekmakend ze in potentie ook mogen zijn, niet de enige ziekteverwekkers zijn kunnen. Niet voor niets heeft Louis Pasteur op zijn sterfbed nog toegegeven: «De microbe is niets, de voedingsbodem is alles. »

Microben als gemakkelijke zondebok

Voor de voorstelling, dat bepaalde, van buiten komende microben zelfs zwaar leed zoals SARS (longontsteking) of Hepatitis C (leveraandoening) kunnen veroorzaken, is de mens boven alles ontvankelijk. De mens heeft nu eenmaal een voorliefde voor eenvoudige oplossingen, en tevens maakt deze manier van denken, nl vijand – denken het mogelijk, dat men zich van de eigen verantwoordelijkheid voor ziekte eenvoudigweg kan verlossen, door ze op een microbe af te schuiven.

Maar met deze versimpeling doet men de gebeurtenissen in de «onzichtbare» microwerelden van cellen en moleculen allesbehalve recht. De levende wereld is nu eenmaal veel gecompliceerder dan ons de medische wetenschap en ook de media maar al te vaak willen wijsmaken. Men zou moeten bedenken, dat de biologie, de wetenschap van het leven, niet eens hun eigen onderzoeksmateriaal kan definiëren en dat er «geen wetenschappelijke definitie van het leven» bestaat (Erwin Chargaff, biochemicus). En inderdaad de meest nauwkeurige onderzoeken worden op dode cellen en op dood weefsel gedaan. Een verschijnsel dat in het bijzonder in het bacterie- en virusonderzoek «virulent (kwaadaardig)» is – een reusachtig probleem, omdat de laboratoriumexperimenten op stukjes weefsel, dat met alle mogelijke en vaak sterk reactieve chemicaliën

geconfronteerd wordt, uiteindelijk nauwelijks tot helemaal geen conclusies van de werkelijkheid kunnen geven.

Bacteriën kunnen zonder de mens leven, de mens echter niet zonder bacteriën. Al enkele uren na de geboorte zijn al de slijmvliezen van de pasgeborene door bacteriën bevolkt, die een belangrijke beschermende functie vervullen. Zonder deze kolonies van miljarden kiemen zou het kleine kind, evenals de volwassene, niet kunnen overleven. Alleen al in het menselijke spijsverteringskanaal zijn onderzoekers op ongeveer 100 biljoen micro-organismen gestoten, die samen wel een gewicht van 1 kilo kunnen vormen.

Echter voor alles is er de centrale vraag, wat bij voorbeeld de eigenlijke veroorzaker van een longontsteking is, nog helemaal niet beantwoordt, als men eenvoudigweg microben tot doodsvijanden bestempelt en ze van kant wil maken. Bij het nauwkeuriger beschouwen van de ziektestadia, in het bijzonder bij ontstekingsprocessen, is er in het begin van de ziekte een beschadiging van het organisme te zien – en pas daarna begint de bacteriële activiteit. Beschadigen wij onze slijmvliezen van het ademhalingsstelsel door onderkoeling, dan komen er op wetmatige wijze die bacteriën om de hoek kijken, die afhankelijk van de heftigheid, en duur van de onderkoeling en afhankelijk van de conditie van de persoon in kwestie de aangegrepen cellen afbouwen en tot uitscheiding brengen. Dat zou ook kunnen verklaren, wat het gangbare medische model niet begrijpen kan: waarom er toch zoveel verschillende micro-organismen steeds aanwezig zijn (en daaronder ook «heel gevaarlijke» zoals de tuberculose bacil, de streptokok of stafylokok), zonder dat ze herkenbare schade aanrichten. Want ze worden pas dan schadelijk, wanneer ze voldoende voedsel hebben, bijvoorbeeld giftige stoffen, stofwisselingsproducten, niet volledig afgebouwd voedsel en nog veel meer.

Virussen: dood brengende mini monsters?

Dit verwrongen begrip over micro-organismen en hun functie bij ziekteprocessen bepaalde ook, hoe er naar virussen werd gekeken. Deze, volgens de officiële versie, zijn slechts 20 tot 450 nanometer (miljardste meter) groot en daarmee veel en veel kleiner als bacteriën en schimmels – zo nietig, dat men ze alleen met een elektronenmicroscop kan zien (werd pas in 1931 gebouwd). De aanhangers van Pasteur gebruikten de uitdrukking «virus» al in de 19de eeuw, doch dat is te wijten aan het feit dat men zich van het Latijnse begrip gif bediende om organische structuren te beschrijven, die niet voor bacteriën konden worden gehouden. Het vijandbeeld werkte: Wanneer er geen bacterie is te vinden, dan moet er toch een andere veroorzaker zijn, die voor de ziekte verantwoordelijk is. Mephisto uit Goethes Faust stond peet: «Want daar waar een begrip ontbreekt, daar wordt een woord te zijner tijd geboren. »

De gevestigde medische wetenschap en het virus onderzoek gaat vandaag de dag ervan uit, dat het bij virussen om ziekmakende, «infectieuze» kiemen gaat, die zich in de lichaamscellen op parasitaire wijze uitdijen, vermeerderen – en deze uiteindelijk aanvallen en daarbij ook dood maken. Het wetenschappelijk bewijs ontbreekt echter geheel en al. Daarvoor moet natuurlijk logischerwijs allereerst het bestaan van deze zogenaamde «killer-virussen» bewezen worden. Doch hier beginnen al de problemen. Want nog nooit werd (als consequent en zuiver bewijs) bloed van een patiënt genomen en direct daaruit één van deze virussen met de gehele erfsubstantie (=genoom) en virus hulsel in een gereinigde vorm geïsoleerd en elektro microscopisch bekeken: niet H5N1 (vogelgriep), niet het zogenaamde Hepatitis-C-virus, niet HIV en ook vele andere deeltjes niet, die officieel virussen worden genoemd en als strijdlustige beestjes worden

voorgesteld.

De beide auteurs hebben in 2005 het Duitse Robert-Koch-Instituut geschreven en om studies gevraagd, die onweerlegbaar laten zien, dat de genoemde virussen werden aangetoond en als ziek makend kunnen worden gezien. Helaas hebben ze ondanks meerdere verzoeken geen enkele bovengenoemde studie gekregen.

De validiteit van indirecte bewijsmateriaal?

Hoe komt het dan toch, dat steeds wordt beweerd, dat dit of dat virus rondwaart en de potentie heeft, door een besmetting ziekte te veroorzaken? De verklaring daarvoor is, dat de gevestigde virus wetenschap al sinds geruime tijd het directe waarnemen van de natuur verlaten heeft en in plaats daarvan zogenaamd indirect «bewijsmateriaal» zoals antilichaam- en PCR testen inzet. Deze methoden komen echter tot resultaten, die op goede gronden weinig tot geen bewijskracht hebben. Zo tonen de antilichaam testen slechts antilichamen aan – en niet het virus, waarop de antilichamen reageren. Dat betekent: Zolang het virus respectievelijk het cel deeltje (het antigen) niet precies bepaald is, kan niemand zeggen, waarop deze antilichaam testen reageren. Ze zijn «niet specifiek».

Niet veel anders is het bij de PCR test (Polymerase Chain Reaction), die ervoor gebruikt wordt, een genetische volgorde, dus kleine genetische snippers, op te sporen en dan miljoenen maal te vermeerderen. Ook de PCR test dankt haar bestaan en belang erin, dat ze een soort immunologische reactie van het lichaam aantoont, of om het neutraler te formuleren: één of andere storing of activiteit op celniveau. Echter een virus, welk karakteristiek niet van tevoren bepaald kan worden, kan ook de PCR test niet bewijzen, juist omdat de correcte definiëring van het virus niet is gebeurd. Daarbij komt, dat deze korte, door de PCR ontdekte, stukjes in de zin van de genetische wetenschap niet volledig is en zelfs niet in aanmerking komt voor de definitie van een gen (stoffelijke drager – natuurlijke eenheid - van de erfelijke eigenschappen in de celkern). Desondanks wordt beweerd, dat ze in «samengevoegde vorm» de gehele erfelijke substantie van een bepaald virus zouden laten zien. Maar niemand presenteert een studie, die elektro microscopische opnamen van dit nagemaakte virus toont.

Doch zelfs al zou men ervan uitgaan, dat de in het laboratorium ontdekte en ontwikkelde stukjes (antilichamen en genetische snippers) de genoemde virussen zouden zijn, dan is daarmee nog lang niet bewezen, dat de virussen de oorzaak van de betreffende ziekte zouden zijn (in zoverre de patiënten überhaupt ziek zijn, wat vaak genoeg helemaal niet het geval is). De volgende vraag ontstaat dan: Zelfs wanneer datgene, wat een virus zou zijn, in een reageerbuisje cellen dood maakt, is het de vraag of deze bevinding over gedragen kan worden op de reacties in een levend organisme. Er is veel dat het weerspreekt. Want de als virus bestempelde stukjes weefsel stammen af van celculturen, waarvan de stukjes genetisch gedegeneerd kunnen zijn, onder andere, omdat ze met chemische toevoegingen zoals groeibevorderende - of oxiderende substanties worden <<bewerkt>>.

Naar de mening van de Nobelprijswinnaar Sir Frank Macfarlane Burnet (in zijn boek Genen, dromen en realiteiten, 1971) heeft het moderne laboratoriumonderzoek van de medische wetenschap nauwelijks een directe betekenis voor de preventie van ziekte of de verbetering van de medische verzorging. Maar de gevestigde medische wetenschap vermijdt dit thema zoals de duivel het wijwater. In plaats daarvan probeert

men, het ziekmakende van de deeltjes door onderzoek te demonstreren, die niet obscuur genoeg kunnen zijn, bij voorbeeld door het injecteren van testsubstanties direct in de hersenen van proefdieren, hoewel dat ver van de werkelijkheid staat en onrealistisch is en geen uitsluitsel over ziekmakende effecten geeft.

Bovendien bestaan er ook redenen om aan te nemen, dat het virus of dat, wat men virus noemt, alleen een symptoom, of beter gezegd het gevolg van een ziekte is. De klassieke medische wetenschap is blijven steken in het vijandbeeld denken van Pasteur en Koch en heeft bovendien eenvoudigweg verzuimd de gedachte te vervolgen, dat lichaamscellen van zich uit met de virus productie beginnen kunnen, zoals bv als reactie op stres (vaktaal: «endogeen», dus een van binnen in de lichaamscel ontstaan deeltje). Oorzaak daarvan zou oxidatie stres kunnen zijn, veroorzaakt door giftige verslavingsmiddelen of medicijnen die de werking van het immuunsysteem onderdrukken zoals antibiotica.

De eerste microbenjagers als bedriegers der wetenschap

Symptomatisch voor de gehele virus-waan is, dat de beide onderzoekers Pasteur en Koch wetenschapsbedriegers waren. Het vakblad *The Lancet* schreef in 2004, dat Pasteur een aan glorie verslaafde onderzoeker was, die van verkeerde basisaannames uitging en «met zijn beide belangrijkste experimenten de gehele wereld om de tuin leidde». Pasteur ging in zijn bijna fanatische haat tegen microben daadwerkelijk van de krankzinnige vergelijking uit dat gezond weefsel gelijk is aan steriel weefsel. Deze aanname is fout en werd allang door onderzoek op dieren weerlegd, de na de geboorte kiemvrij gehouden dieren waren allen reeds na enkele dagen dood. Bovendien had «tricky Louis», zoals hij ook wel werd genoemd, bij zijn inentingsexperimenten, die hem hoog lieten stijgen op de Olympus van onderzoekgoden, bewust gelogen. Dat werd echter pas in 1995 door de geneeskundige historicus Gerald Geison van de Princeton Universiteit publiek gemaakt, omdat Pasteur zijn werkaantekeningen strikt geheim had gehouden en zijn familie had verordend deze ook na zijn dood voor iedereen gesloten te houden.

Ook het tweede licht van de moderne geneeskunde, de Duitse arts Robert Koch, was in werkelijkheid een commercieel ingestelde bedrieger. Zo verkondigde de jager op microben «met een overgroot ego» in 1890 op een congres te Berlijn volmondig, dat hij een wondermiddel tegen tuberculose had ontwikkeld. De reactie van de publieke opinie was in eerste instantie overweldigend, maar vrij kort daarna begon de ellende, toen het aangeprezen middel Tuberkulin catastrofaal faalde en er voor de sanatoria de één na de andere lijkwagen voorreed. Het satireblad *Der wahre Jakob* spotte:

Meneer Professor Koch! Wilt u een middel fabriceren om bacillen te vernietigen die een ziekelijke neiging tot bedrog veroorzaken! Geheel in de stijl van Pasteur had ook Koch de inhoud van het vermeende wondermiddel in eerste instantie streng geheimgehouden.

Wetenschap leeft van openheid en de mogelijkheid, dat andere onderzoekers de gemaakte uitspraken kunnen verifiëren. In een enquête van het vaktijdschrift *Nature* onder wetenschappers uit het jaar 2005 gaf een derde van de onderzoekers aan, voor bedrieglijke activiteiten niet terug te schrikken en bijvoorbeeld data, die hen niet passen, eenvoudigweg aan de kant te schuiven. Praktisch niemand meer neemt de moeite om de door collega-onderzoekers gepresenteerde data en gevolgtrekkingen op hun waarheidsgehalte te onderzoeken. Zulke kwaliteitschecks worden met tijd- en geldverspilling gelijkgesteld en daardoor ook niet gefinancierd. In plaats daarvan concentreert men zich op iets nieuws, en daarmee jaagt men op datgene wat

hoog financieel gewin beloofd. Het zogenaamde Peer-Review-System, waarmee andere experts anoniem aanvragen doen voor onderzoekprojecten en geplande vak artikelen goed keuren, is als kwaliteits-zekering een vijgenblad. Richard Smith, al jarenlang chef van het British Medical Journal, schrijft daarover: «Peer Reviewing is gemakkelijk te misbruiken, en ineffectief voor het ontdekken van grove tekortkomingen en bijna nutteloos in het bloot leggen van bedrog».

Aids als veelvoudige miljarden business

In het jaar 1976 was het in Amerika tot de varkenspestramp gekomen. Een jonge rekrut was midden in een mars flauwgevallen en epidemiologen beweerden uit zijn longen een varkenspestvirus te hebben geïsoleerd. Op bevel van de medische elite, en in het bijzonder het Amerikaans Epidemisch Instituut CDC (Centers for Disease Control and Prevention), oefende de Amerikaanse president Gerald Ford grote druk uit op alle Amerikanen, om zich tegen de komende dodelijke varkensgriep epidemie te laten inenten. En ook toen al werd met veel inspanning de grote pandemie van 1918 («spaanse griep») als voorbeeld gesteld van een verschrikkelijk scenario. Ongeveer 50 miljoen Amerikaanse burgers raakten in paniek en lieten zich met een vaccin inenten, dat haastig op de markt was gebracht, en het veroorzaakte sterke bijverschijnselen bij 20 – 40% van de goedgeelovigen, daaronder o.a. verlammingen en sterfgevallen. Dat eindigde in schadeloosstellingen van miljarden en zou de directeur van het CDC David Spencer zijn baan kosten. De bittere ironie was: Er werd helemaal niet of slechts in enkele gevallen verslag uitgebracht over varkensgriep patiënten.

Om zich te rehabiliteren en zijn bestaan te rechtvaardigen, had de CDC een nieuwe «vijand» nodig, idealiter een microbe, want het thema «besmettelijke ziekten» had zich in de 20ste eeuw als het effectiefste bewezen, wanneer het erom ging, de opmerkzaamheid van de publieke opinie te winnen en betastinggeld voor het onderzoek vrij te maken. De HIV-AIDS-hypothese betekende de redding voor het Amerikaanse Epidemisch Overheidsorgaan. «Zo gebeurde het, dat in het begin van de 80er jaren al de oude ‘virus jagers’ van het Nationaal Kanker Instituut (lange tijd dacht men dat kanker door virussen werden veroorzaakt) eenvoudigweg nieuwe bordjes op hun deuren schroefden en zichzelf snel tot AIDS-experts verklaarden en in het begin ontvingen zij van de Amerikaanse president Ronald Reagan maar liefst miljarden dollars», zoals Nobelprijswinnaar voor scheikunde Kary Mullis beschrijft.

Wie de 80er jaren heeft beleefd, kan zich zeker nog goed herinneren, hoe de AIDS-paniek om zich heen greep. Weliswaar werd HIV, naar verluidt een speciaal retrovirus, nooit in gereinigde vorm bewezen. Zoals zelfs leden van het geneeskundige establishment zelf toegeven, bestaat er ook geen wetenschappelijk bewijs voor de stelling dat HIV-AIDS zou veroorzaken. De verschillende gebruikte test methoden hebben geen werkelijke bewijskracht. In plaats daarvan zijn er verschillende bewijzen voor, dat AIDS een conglomeraat is en bestaat uit tientallen heel bekende ziekten en kan worden verklaard door het binnen krijgen van giftige verslavingsmiddelen, medicijnen (antibiotica enz.) en slechte voeding. Maar daarmee is geen geld te verdienen. Daar tegenover kan er met virus-hypothesen, zoals met de verkoop van vaccins, PCR- en antilichaam testen evenals met antivirale medicijnen veelvoudige miljarden winsten worden gemaakt. Dienovereenkomstig wordt van alles geprobeerd om steeds weer nieuwe virussen uit de hoge hoed te toveren en deze voor al lang bekende ziekten verantwoordelijk te houden.

De epidemie van 1918

De verklaringen over de Spaanse griep zijn bijzonder verhelderend. Om de raadselachtige massaal om zich heen grijpende ziekte beter te kunnen begrijpen, voerde men in November 1918 in Boston een besmettingsproef uit met vrijwilligers, gezonde matrozen, die vanwege dienstweigering in de gevangenis waren gekomen en aan wie als tegenprestatie vrijlating beloofd werd. Maar ondanks alle inspanningen, de mogelijkheden te simuleren, die normaliter gebeuren wanneer een mens zich met griep laat besmetten (bv inademen van uitademingslucht van tien verschillende zieken en minutenlang hoesten in het gezicht) werd geen enkel gezond mens ziek. Hetzelfde negatieve resultaat had een vergelijkbaar experiment in San Francisco. Een blik in de geschiedenis van boeken en statistieken laat zien, dat het steeds tot epidemieën kwam, wanneer het immuunsysteem van de mensen verzwakt was, omdat er groot gebrek aan voedsel en zuiver drinkwater was, precies zoals dat het geval was in 1918.

Talrijke bronnen berichten ook, dat massale inentingen beslissend tot een pandemie hebben bijgedragen. De Amerikaanse schrijfster Eleonora McBean, die die tijd persoonlijk heeft meebeleefd, bericht o.a.: «Praktisch de gehele bevolking werd met giftige vaccins en daarmee met een tiental en meer ziekten geïnjecteerd (daaronder tyfus, difterie, longontsteking, pokken, polio). Toen al deze door artsen veroorzaakte ziekten uitbraken, was dat meer dan tragisch. Deze pandemie duurde ongeveer twee jaar. En ze werd ook nog verlengd, doordat de medici uiteindelijk nog meer giftige medicijnen voorschreven, waarmee ze de symptomen probeerden te onderdrukken. Diegenen die zich hadden verzet tegen de inentingen, ontliepen de griep. (...) Terwijl in practica van gevestigde artsen en in ziekenhuizen 33% van de griep patiënten stierven, lukte het de klinieken (...), die geen medicijnen inzetten, maar waterkuren, bad therapieën, klyisma's, vastenkuren en andere eenvoudige geneesmethoden hanteerden, genezingsdata van bijna 100% te bereiken. »

Grote zwendel met de varkensgriep

Enkele belangrijke feiten over de varkensgriep van zomer 2009: Zelfs uit officiële bronnen kan men vernemen dat de zogenaamde varkensgriep onschuldiger is dan een heel normaal griepvirus, zoals we die elk jaar beleven. De diagnose berust enkel en alleen op laboratorium testen, die geen virussen, maar bepaalde eiwit- en gen-moleculen aantonen, zoals ze in elk mens massaal voorkomen. Dat deze moleculen tot ziek makende virussen zouden behoren, is een – niet bewezen – bewering van het Amerikaans Epidemisch Instituut CDC. Waar men veel test, daar vindt men veel. De virologen gedragen zich als hogepriesters, die een veldtocht tegen ingebeelde demonen voeren en het onnozele volk tegen woekerprijzen (miljarden aan belastinggeld) niet werkende aflatbrieven in de vorm van Tamiflu en vaccins verkopen. Onderzoekresultaten, die niet het aanzetten tot paniek dienen, worden uit principe genegeerd, want dat zou loopbanen, onderzoeksgelden en Nobelprijzen in gevaar kunnen brengen – en natuurlijk de bijna ongelofelijke omzet van hun geldschietters. (Zogenaamde) Pandemieën zijn vandaag de dag lucratiever dan oorlogen. De invloed van hen die de voordelen genieten van de pandemie der paniek (d.w.z. de farmaceutische industrie) op de toonaangevende Amerikaanse Gezondheid Instanties is substantieel. De fabrikanten van anti – virale medicijnen, inentingsstoffen en laboratorium testen kunnen rekenen met omzetten van tientallen miljarden euro's. De toelatingseisen van de nieuwe vaccins zijn van tevoren zo omschreven, dat ze geen uitspraken doen over een daadwerkelijke bescherming. De Duitse Toelating Commissie, het Paul Ehrlich Instituut, gedraagt zich als een reclamebureau van de fabrikant.

Volgens Engelbrecht en Köhnlein is het nauwelijks te geloven, want er wordt al tientallen jarenlang een virus gekte door het wereld dorp gedreven – van HIV/AIDS tot Hepatitis C en SARS tot aan de vogelgriep (H5N1) – en de wereldgemeente loopt steeds weer in de val van de virus jagers. In 2009 werd de zogenaamde varkensgriep opgeblazen tot een bedreigend monster voor de mensheid – en de main-stream-media, die het publieke debat dicteerden, kakelden in het algemeen alleen datgene na, wat hen de corrupte medische autoriteiten voorkauwden. Daarbij was ook de bewijslast over de varkensgriep uiterst schraal. Een concreet bewijs van het veroorzakende virus ontbrak.

Nawoord.

Wie een degelijke onderbouwing van de wereldwijde eigenaardige hysterie rond het Corona virus wil kunnen beoordelen, zou naar dit boek moeten grijpen. Het is zojuist in een 7de uitgebreide oplage verschenen, en het is ook voor medische leken goed te begrijpen en beslist waard om gelezen te worden. De co-auteur Claus Köhnlein heeft zich verschillende malen in interviews zakelijk en kritisch geuit wat betreft de Corona paniek.¹⁾

Het is niet mogelijk om in het kader van deze recensie, ook commentaren van Rudolf Steiner op achtergronden van epidemieën in te gaan. Dr. Med. Christian Büttner heeft enige daarvan met bronvermelding op de web-side van de privékliniek Haus am Stalten met zijn gedachten over de Corona pandemie gezet.²⁾

Het boek *Viris*-waan bevestigt in ieder geval op indrukwekkende wijze, dat Rudolf Steiner met recht er vaak op heeft gewezen, dat microben niet de oorzaak van ziekten zijn, maar dat ze een begeleidend verschijnsel van de ziekte zijn.

Als nawoord wordt de beroemde onderzoeker Thomas Alva Edison (1847-1931) geciteerd, met wiens belangrijke uitspraak een hoofdstuk begonnen wordt: «De toekomstige arts zal geen medicijnen meer geven, maar bij zijn patiënten interesse wekken, om zich zorgvuldig te verzorgen en over de oorzaak en de preventie van ziekten na te denken.»

1) Vgl. bv. <https://www.youtube.com/watch?v=TVHZ1bLceRw> (6 maart 2020) of <https://www.youtube.com/watch?v=OF77KgGCWTA> (20 Maart 2020)

2) Zie <https://stalten.de/wp-content/uploads/2020/03/Gedanken-zum-Auftreten-der-Pandemie-mit-dem-Coronavirus.pdf>